

En stor del af årsagen skal utvivlsomt findes i den kendsgerning, at mange skoler og uddannelsesinstitutioner er bygget for mange år siden og har måttet spare på vedligeholdelsen igennem et årti, og at bygninger og inventar derfor forfalder og er utidssvarende. Og kommunerne er ikke meget for at få pålagt at gøre noget, for det koster jo penge.

Men det er temmelig ulogisk og uhyre kortsigtet, at skoleelever og studerende ikke er omfattet af de samme regler med hensyn til, at arbejdsmiljøet skal være sådan, at man ikke bliver sløj af at opholde sig i det og ikke får påført skader på længere sigt. For her lægges utvivlsomt grunden til muse- og rygskeer, som kan blive dyre for samfundet senere hen, og vi ved oven i købet, at det er, mens man er barn og ung, man er mest følsom over for skadelige påvirkninger som f.eks. giftige dampe i et fysiklokale uden udsugning.

Både SF og Enhedslisten har tidligere fremsat forslag om, at elever og studerende skulle ind under arbejdsmiljøloven, og det er måske årsagen til den misforståelse, som flere af ordførerne har givet udtryk for.

Argumentationen imod dette forslag har været, at arbejdsmiljøloven bygger på et forhold mellem arbejdstagere og arbejdsgivere. Imidlertid skal de unge jo opholde sig på en uddannelsesinstitution daglig i op til 10-20 år uden den mindste mulighed for indflydelse på indeklimaet, støjproblemerne og møblelementet, og som vi ved, giver det store problemer mange steder. Og de kan ikke tilkalde Arbejdstilsynet, hvis forholdene er dårlige. I grelle tilfælde kan embedslægen selvfølgelig inddrages, men han kan jo ikke give påbud til skolelederen eller kommunen om forbedringer, kun komme med henstillinger.

I Sverige har man i modsætning til her gennemført en lovgivning, der ligestiller studerende med folk på arbejdspladserne, og på trods af skepsis fra bl.a. arbejdsmarkedets parter har det givet positive resultater, idet antallet af anmeldte arbejdsulykker for elever og studerende faldt fra 1.600 i 1990, da loven blev indført, til 138 i 1995, dvs. et fald på 91 pct. Og erfaringerne fra Sverige viser også, at lovændringen har betydet meget begrænsede økonomiske udgifter.

Der er derfor al mulig grund til at tage problemet op til fornyet debat.

Det har i lang tid været almindeligt kun at fokusere på det vigtige i, at skolerne får det sidste nye isenkram inden for computerteknologi-

en, men når vidunderet så er indkøbt, bliver det placeret på nogle gamle skoleborde, hvor belysningen er forkert, og ledningerne ligger som spaghetti hen over gulvet, og eleverne må kæmpe med at nå tastaturet fra en almindelig træstol.

Og det er påvist mange steder. I 30 år er sammenhængen mellem stillesiddende arbejde og ergonomiske problemer blevet analyseret og beskrevet, og overlæge Aage Chresten Mandal siger, at allerede i dag har op mod 60 pct. af eleverne i danske skoler rygproblemer.

Børns bløde knogler har bestemt ikke godt af de tryk og træk-kræfter, de bliver udsat for, når de sidder fuldstændig sammensunkne ved computerne, og belastningen er værre for børn end for voksne.

Der skal en forebyggende indsats til, hvis vi ikke skal ende med nye generationer med store, dyre arbejdsskadeproblemer, og den forebyggende indsats kommer ikke fra skolelærerne, for de bliver slet ikke undervist i at instruere børnene i hensigtsmæssig brug af computerne, og det nytter heller ikke meget, hvis de fysiske rammer under alle omstændigheder er elendige.

Arbejdsmiljølovens bestemmelser skal ind på skolerne og handle om eleverne, også for at gøre arbejdsmiljøet til en naturlig del af børnenes hverdag og aktive medleven.

Det er jo bemærkelsesværdigt, at stort set alle ordførerne og ministeren støtter hensigterne i vores forslag, nemlig et sundt og sikkert arbejdsmiljø for eleverne. Men når man kan konstatere, hvor mange skader og ulykker der kunne forebygges ved et systematisk og medlevende arbejde på forbedringer af arbejdsmiljøet, er det sørgeligt, at viljen til at gøre noget konkret er så svag, som den er.

Heldigvis er det jo ikke sådan uden for murene her: I elevorganisationerne, som gennem foretræder og konferencer har gjort en kæmpeindsats for at bringe Folketinget op på et forståelsesniveau, er viljen til gennemførelse her og nu klar. Ligeledes er opbakningen i LO og DA til, at der må gøres noget nu, stor. Også her ser man med stigende interesse på elevernes ønske om og vilje til at deltage aktivt i forbedringerne af deres arbejdsmiljø.

Vi så meget nødt, at Folketinget skulle være en direkte bremse for en positiv udvikling ude i det pulveriserende liv, og derfor ser jeg det som et lyspunkt, at ministeren åbner sig på et par områder, for ellers er meldingen jo, at eleverne